

GEERTEBRIEF

Remonstrantse Gemeente Utrecht

Nr. 5 – oktober 2026

Thema: Zachtmoedig

4

Een lieve buurt

3

Moed om te sterven

10

Zoektochten

Inhoudsopgave

Van de redactie	2
Moed om te sterven.....	3
Allerzielen in de Geertekerk	3
Een lieve buurt.....	4
Stil protest als bezinning.....	5
De bezetter – bijbeltekst	6
Aanstekelijk	7
Overpeinzingen over zachtmoedigheid.....	8
Ommetje zachtheid	9
Zoektochten, over ruimte, traditie en nieuwe generaties.....	10
Column De stoute schoen.....	11
De Geertetafel.....	12
Een ontruimingsoefening tijdens de dienst in de Geertekerk	13
De Geerte-app van Scipio	14
Instrumenten voor Ana, voor Mexico... ..	15
Diaconale geluiden en collectes	16
Bloemengroet voor St. Gertrudis	17
Contactwerk	17
Verslag van studieverlof van Lense Lijzen.....	17
Jong RGU	18
In memoriam	20
Een tragedie in slow-motion	21
70 jaar remonstranten	22
Schrijfactie Amnesty International	23
Oproep werkgroep voor Vrede en Recht Adressen	23
Autodienst	23
Colofon	23
Kerkdiensten	24

De volgende Geertebrief verschijnt
12 december en heeft als thema *blijmoedig*.
Kopij inleveren uiterlijk op maandag 23
november **vóór 12.00 uur**.
Wie de Geertebrief digitaal leest en geen
papier versie per post wil ontvangen kan dit
doorgeven aan online@geertekerk.nl.

Van de redactie

Zachtmoedig

‘De zachte krachten zullen zeker winnen’. Deze regel uit een gedicht van Henriette Roland Holst (1918) is een geveleugelde uitspraak geworden. De woorden kunnen, hoewel uit een andere tijd, ook nu nog ons hart raken. Juist in deze tijd van verharding geeft ons thema *Zachtmoedig* een opening naar veerkracht, volhouden en vertrouwen.

Dat gevoel van vertrouwen klinkt door in de bespiegelingen van Marthe de Vries rondom het sterven. Dat het moed vraag om de dood onder ogen te zien. En dat wij volgens de aloude traditie van Allerzielen dierbaren kunnen gedenken die wij moeten missen.

Er zijn van die buurten waar mensen elkaar kennen en naar elkaar omzien. De buurt waar Annemieke Mokveld woont is daar een van. Zij ervaart haar buurt als een dorp in de stad, waar de saamhorigheid voor haar een inspiratiebron is. Het uitbundige van theater en het verlangen naar verstillen en spiritualiteit. Deze twee kanten in Piet van de Camp verschillen ogenschijnlijk veel, maar Piet verenigt beide aspecten in zich.

Na een eerste gedachte over soft gedoe blijkt zachtmoedigheid in enkele heel alledaagse situaties aanstekelijk te werken voor Marilene Gathier. Het blijkt een actieve levenshouding te zijn.

In hun overpeinzingen laten Nelleke Wagenaar, Lennart Stomp en Kitty van Beurden ieder zien dat zachtmoedigheid bij hen op de voorgrond ligt. Zij creëren ieder met zachte moed ook mogelijkheden voor verbinding en gesprek. Soms zouden ze wel wat meer stoutmoedig willen zijn.

Om openhartig met andersdenkenden over je geloof te spreken is moed nodig. Teade Walma trekt soms de stoute schoen aan en begint dan voorzichtig een gesprek: hebben we allemaal niet iets waar we in geloven? Hij haalt ook Etty Hillesum aan: ‘Het hele leven is één uit wandelen gaan met God.’

Bij het *ommetje zachtheid* voelde Hannah Looyé zich tijdens het wandelen uitgenodigd om met wat meer mildheid naar zichzelf en de wereld te kijken.

Juist nu wij samen wandelen op de weg naar Kerstmis kan zachtmoedigheid ons helpen om vol te houden en te vertrouwen en kan de adventsperiode onze innerlijke veerkracht versterken.

Trudy Schreuder Goedheijt

Moed om te sterven

Soms kom ik ze tegen, mensen die in het licht van het einde de dood moedig aanvaarden; die met open vizier de dood tegemoet treden (om in de riddertermen te blijven die het woord 'moed' oproept). Het ontroert mij altijd: vaak een ziek iemand, kwetsbaar in lijf en leden, broos, maar in de ogen een durf die dwars door alles heen straalt. Het is geen manhaftigheid, maar eerder een soort rustige kalmte.

Het is ook geen berusting. Het is onder ogen zien waar hun levenspad naartoe gaat.

Het heeft niets met leeftijd te maken: jonge mensen die terminaal ziek zijn, kunnen dit ook hebben; de moed om die ongelooflijk lastige en verdrietige laatste gang te gaan.

Onder ogen zien

Het doet me ook altijd beseffen dat sterven moed vraagt: de moed om de dood onder ogen te zien, maar ook de moed om op de grens van je leven dat leven onder ogen te zien. Om het verdriet te erkennen dat er was, de pijn die er is geweest. De spijt soms ook, om wat je gedaan en gezegd hebt, of juist hebt nagelaten. Om de liefde die er niet was of die je zelf niet kon geven. De dromen die je koesterde en die niet tot bloei zijn gekomen.

De moed om afscheid te nemen, om los te laten: dit hele leven dat je dierbaar was en waar je van genoten hebt, de mensen die zo met jou verweven zijn. Afscheid van je toekomst: nooit meer dit, nooit meer dat...

De moed om alleen die onbekende weg te gaan.

Deze moed is niet iets waar je je op voor kunt bereiden, wat je kunt trainen, oefenen. Ik weet niet hoe ik zal reageren als het zover is. Zal ik dit ook zo durven of wil ik helemaal niet? Wil ik niet loslaten, missen wat er allemaal nog komen gaat. Al die mensen die mij zo dierbaar zijn, achterlaten, verliezen, nooit meer zien? Ben ik alleen maar heel bang, bang voor de pijn, voor die laatste grote, onbekende stap?

Bemoedigend

En toch... de gesprekken met de mensen die het durven bemoedigen mij. Zij hebben vaak het vermogen om open over de dood te praten. Om het onderwerp niet te vermijden, maar er onbevangen over te spreken. Daarin helpen zij mij, de achterblijver. Maken ze het mij gemakkelijker. In de eerste plaats makkelijker om hen los te laten, te laten gaan. Maar ook om zelf die dood in het gezicht te zien.

Die gesprekken zijn als het ware ook gestold in de verhalen die wij elkaar vertellen, in de beelden die we uit onze religieuze traditie hebben meegekregen. Een diep gevoel van vertrouwen, dat we ons gedragen mogen weten, ook in die allerlaatste overgang. Dat de Eeuwige niet laat varen wat zijn hand begon, ook in de dood niet.

Marthe de Vries

Allerzielen in de Geertekerk

In de zondagmorgendienst van 1 november herdenken we met elkaar de overledenen: mensen uit het midden van onze gemeente, dierbaren die wij nog steeds missen.

's Avonds voert Bachcantates Utrecht onder leiding van Gerrit Maas de cantate 38 uit, 'Aus tiefer Not schrei ich zu dir'. Tamar Brüggeman zal de inleiding bij deze cantate houden en er is, voorafgaand aan

de cantate, ook de mogelijkheid om een kaarsje te branden voor ieder die daar behoefte aan heeft.

Op maandag 2 november, Allerzielen, is de kerk vanaf 17.00 uur geopend voor iedereen die de behoefte heeft om een kaarsje aan te steken voor een overleden dierbare. Vanaf 19.30 uur is de cantorij aanwezig en zal liederen zingen uit de traditie van Taizé.

Een lieve buurt

‘Vonk’ is een sympathiek buurtcafé aan de Griftstraat dat ontstaan is uit een samenwerking tussen De Nieuwe Kerk en de wijk Wittevrouwen. Het is een plek bedoeld voor ontmoeting, inspiratie en concrete hulp waar dat nodig is. Iedereen is welkom, veel activiteiten zijn gratis en samen maken buurtbewoners van de wijk een bruisende en zorgzame gemeenschap.

Behalve dit café zijn er in de wijk talloze mogelijkheden en initiatieven om zich te verbinden met medebewoners: natuurexcursies in het Griftpark, de buurtband Witte Vrouwen, de bosloopgroep uit de Gildstraat, activiteiten voor 50-plussers, de zomerse buurtcamping in het Griftpark en de culturele huiskamer in ZIMIHC. Om een paar te noemen uit een rijk aanbod. Dit alles brengt ons ertoe om in dit buurtcafé een van haar inwoners te spreken.

Een gezellige straat

Annemieke Mokveld, bewoner van deze wijk en vriendin van de Geertekerk woont met haar man en drie kinderen van tien, acht en zes jaar in deze wijk. Haar kinderen zitten op

Een plek bedoeld voor ontmoeting, inspiratie en concrete hulp waar dat nodig is.

de Jenaplanschool die op steenworp afstand van hun woning ligt. Zij kent daarom veel ouders van schoolgaande kinderen uit de wijk bij naam.

Annemieke over de straat waarin ze woont: “We leven als burens dicht op elkaar en dat

zorgt ervoor dat we niet om elkaars leven heen kunnen. Veel buurtbewoners zitten graag op bankjes voor de huizen. We kloppen gemakkelijk aan bij mensen om hulp en delen met elkaar wat we meemaken. Als iemand hulp nodig heeft springen we bij. Zo krijgen we veel van elkaars leven mee. In onze straat zijn we betrokken op elkaar zonder dat iemand dat gaat voelen als bemoeienis.”

Een dorp in de stad

Annemieke, geboren op het platteland van de Betuwe, ervaart haar wijk als een dorp in de stad, waarin jong en oud, alleenwonend of samenwonend, er kort of al lang wonend, samen een gemengde en levende gemeenschap vormen. Of ze nog ruimte heeft voor de brede wijkactiviteiten?

“Werk en gezin vragen in mijn leven veel ruimte en daarom verdient meeleven met en betrokken zijn op onze straat prioriteit. Voor praatjes met de burens en het doen van boodschappen voor elkaar wil ik graag alle tijd inruimen. Wie met vrijwillige wijkactiviteiten bijdraagt aan saamhorigheid is voor mij een inspiratiebron. Ik hoop van harte dat de activiteiten die de oudere bewoners voor de wijk doen later ook door de jongere garde zal worden overgenomen.”

Teade Walma

Stil protest als bezinning

Iedere ochtend als ik naar het station fiets, op weg naar werk, staat op het Neude een kleine groep mensen die op een rustige en vriendelijke manier aandacht vraagt voor het lijden van de Palestijnen in Gaza en de Westbank.* Iedere dag, weer of geen weer. Ze staan er, in stilte – maar niet zonder boodschap. Eén van de regelmatige deelnemers daar is Piet van de Camp. Ik spreek hem in het kader van het thema zachtmoedigheid.

Hoe is je betrokkenheid bij de Geertekerk ontstaan?

“Samen met mijn vrouw Marja waren we jarenlang betrokken bij de Nikola-kommuniteit. Dat was een oecumenische leefgemeenschap aan de Maliesingel. Het heet nu Simonshuis.** Vanuit deze kommunititeit waren er banden met de Geertekerk, zowel op spiritueel vlak (in de Goede Week) als praktisch, bijvoorbeeld als daar ruimtes gehuurd werden voor activiteiten. Wat mij altijd aantrok was de sfeer van getijgendiensten, vespers, geïnspireerd op Taizé. Op mijn achttiende ben ik een aantal maanden in Taizé geweest. Ook de Taizé-vieringen in de Geertekerk spreken mij erg aan. En ik zing al een tijdje ook van harte mee met de cantorij van de Geertekerk.”

Sommigen zagen jou in actie als jongleur en acrobaat...

“Klopt. Mijn hele werkzame leven ben ik actief geweest in de wereld van kleinkunst

(circustheater). Nu ben ik net met pensioen. Na mijn opleiding aan de Hogeschool voor de Kunsten ben ik begonnen als acteur bij Jeugdtheater Rats. Daarna heb ik lange jaren met mijn collega Janpier Knaapen verschillende producties met ons circustheater gemaakt, en heel veel optredens gedaan. Toen in 2005 de subsidies voor kleinkunst enorm werden teruggedraaid, zijn we noodgedwongen iets meer op de commerciële toer gegaan, maar wel altijd met een maatschappelijk accent. Zo maakten we voorstellingen als: ‘Verrukkelijke Vuilnismannen’, en ‘Vreemde

Gasten’. Ontzettend mooi werk, maar ook wel intensief: veel op pad, en je vaardigheden bijhouden door veel te trainen.”

Het uitbundige theater en het verlangen naar verstillen en spiritualiteit; hoe verhouden die twee aspecten zich tot elkaar?

“Juist door die uitbundige, theatrale kant van mijn werk heb ik de stilte en bezinning nodig om weer in balans te komen. Een Taizé-viering is echt een inspirerend rustpunt voor mij.”

Hoe raakte je betrokken bij het stille protest op het Neude?

“Ik fietste er geregeld langs, zag ook wel eens een bekende staan. Eerlijk gezegd baalde ik dat ik er zelf ook niet aan meedeed. Dus ben ik dat op een gegeven moment gaan doen. Het mooie is dat het eigenlijk beide aspecten waar ik van houd, verenigt. Enerzijds heeft het door het stil protest iets van bezinning. Anderzijds heeft de vorm ook wel iets van theater, een soort tableau vivant; iedereen staat in dezelfde positie, met het vredesteek (twee vingers die de V vormen) omhoog. Ik ben er graag.”

Hoe zijn de reacties op deze vorm van protest?

“Over het algemeen goed. Veel mensen geven ons een opgestoken duim of een vriendelijke blik. Sommige mensen sluiten zich na een poos aan. Soms natuurlijk ook een kritische vraag, gesprek of opmerking. Maar misschien wel door de vriendelijke vorm van dit protest is de grote meerderheid van de reacties positief.”

Jan van Aller

* Info over het dagelijkse protest op de Neude: www.silentstreetprotest.nl

** In 2019 stopten de activiteiten van de Nikola-kommuniteit na bijna zestig jaar. In 2022 is het Simonshuis in de panden betrokken. De Stichting Simonshuis zet de traditie en de leefregel van de Nikola-kommuniteit op een eigentijdse manier voort. Het is nog steeds een gastvrij huis waar vaste bewoners en tijdelijke gasten samenwonen, en waar in de kapel diverse sociale en spirituele activiteiten worden georganiseerd.

De bezetter – bijbeltekst

Een Romeins legeraanvoerder ziet zijn minnaar wegwijnen

Hij is de jouwe, je lieveling, en je wil hem niet afgeven aan deze ziekte. Hoeveel dokters laten komen, hoeveel offers gebracht, goden gesmeekt? Maar het lot is hard en je ziet hem dagelijks gekweld worden door de pijn. Zijn lichaam dat zo vaak zo mooi, zo heerlijk voor je was, takelt af met de dag. Hoeveel dagen heb je nog samen?

Je hoort verslag van een genezer, in een van de synagogen in je stad zou een demon hem de heilige van God genoemd hebben voor hij werd uitgebannen. Hij leert en geneest met gezag, hoor je. Je zou jouw gezag kunnen laten gelden, deze man de volgende keer laten oppakken als hij weer de stad in komt, naar je huis laten brengen, hem bevelen genezing te brengen. Je bent immers radeloos en waarom heb je deze macht gekregen als je er niet je geliefde mee zou kunnen redden?

Maar wanneer je hoort dat Jezus terug is, weet je dat dit jouw pad niet is. Zo heb je het hier in je functie nooit gedaan. Heersen is eerst zelfbeheersing. Deze man, deze God is niet de jouwe en je hebt hier niet zomaar recht op. Je vraagt Joodse leiders of zij voorspraak willen doen voor je. En als je daarna hoort dat de man onderweg is, breng je bericht dat dat niet hoeft. Jij weet dat gezag inhoudt dat je niet ergens hoeft te zijn om verandering te kunnen brengen. En dan zie je weer kleur op zijn wangen komen en je hart slaakt

een zucht. Daar is hij weer, jouw geliefde, veilig onder jouw gezag. En terwijl zijn ranke lichaam uit het bed oprijst, rijst in jou de vraag op hoeveel je zachtmoedig hart nog te leren heeft. Onder wiens gezag is hij genezen? Je dankt een God die de jouwe niet was, leert hoe hem te volgen, en later zal je in een brief lezen dat er inderdaad in Christus slaaf noch meester is.

Naar Lucas 7:1-10, hertaling van Ello Cuypers

De zon en de wind

Op een dag zei de wind tegen de zon: 'Ik ben sterker dan jij.'

En hij blies zichzelf op van trots.

'Ik heb geen kracht nodig,' zei de zon.

'Vriendelijkheid wint het van sterk-zijn.'

'Laten we dat eens uitproberen', stelde wind voor.

'Kijk! Daat loopt een meisje op de weg.

We gaan een wedstrijd doen. Wie haar jas kan uittrekken, is de winnaar.'

'Goed, begin jij maar', zei de zon en verdween achter de wolk.

De wind blies en blies...

Hij probeerde de jas van de rug van het meisje te blazen.

Ze begon te huiveren van de koude sterke wind en knoopte haar jas goed dicht.

De wind werd boos en blies nog harder.

Het meisje werd bang en ze trok haar jas nog steviger om zich heen.

De zon kwam achter de wolk vandaan en zag dat het meisje bibberde van de kou. De zon lachte haar vriendelijk toe en gaf haar warmte. Het meisje maakte haar jas weer los. Ze werd zo lekker warm van de zonnestralen dat ze begon te lachen en haar jas uitdeed.

Zo won de zon de wedstrijd door vriendelijk te zijn en warmte te geven.

Baukje Offringa, naar Aesopus

Aanstekelijk

Ik geef de pen door

Na de startzondag liep ik een rondje langs de singels. Ik had net met de redactie afgesproken dat ik een stukje zou schrijven over het thema zachtmoedigheid. Ik had hier niet meteen een lekker gevoel bij. Eerlijk gezegd voelde ik wat weerstand. Begrippen als 'soft' en 'over je heen laten lopen' vlogen door mijn hoofd.

In gedachten verzonken stak ik een weg over. Plotseling schrok ik op van een mannenstem die "Hoooo!" riep. Ik hoorde een fiets remmen. Bijna had ik over me heen

laten fietsen. Ik zette me schrap voor een boze reactie. Ik riep "Sorry!", keek op en zag... een vriendelijk gezicht met zachte ogen. "Kan gebeuren", zei hij, terwijl hij even inhield.

Ineens voelde ik: dit is zachtmoedigheid. De fietser gaf mij ruim baan en toonde ook nog begrip. Ik kreeg er een warm gevoel van. Als je een fout mag maken, hoef je niet perfect te zijn. Dan mag je er zijn met je minder leuke kanten. Dan is er niet meteen een oordeel. Dan heeft een ander geduld met je.

Dit voorval werkte die week bij mij door. Het leek of ik steeds weer verzeild raakte in soortgelijke situaties. Zoals met die jonge man in de auto achter me voor de ingang van de parkeergarage. Ik moest met een app de deur openen en was daar na een update minutenlang mee aan het klungelen. Ook deze man bracht al het geduld van de wereld op. Meer dan ik zelf waarschijnlijk gehad zou hebben.

Ik merkte dat het omgekeerd ook werkte. Ik liep met mijn fiets aan de hand de trap af bij een fietsparkeergarage. Daar kwam mij een slungelige puber tegemoet, ongelukkig manoeuvrerend met zijn fiets op de fiets-helling. Voor ik iets kon zeggen, riep hij: "Sorry, ik kom hier nooit!" Ik had eigenlijk haast, maar deed toch een paar stappen achteruit en zei: "Geen probleem, ga je gang." En wat nou zo bijzonder was: ik werd net zo blij van deze kant van zachtmoedigheid.

Zachtmoedigheid werkt misschien wel aanstekelijk. Mij hielp de bewustwording door deze voorvallen in het verkeer al. Die leidde tot een kleine gedragsverandering bij mijzelf. In elk geval heb ik het gevoel dat de zachtmoedige fietser geoefend was in deze houding. Als een actieve levenshouding, zeker niet als een houding waarmee je over je heen laat lopen of fietsen.

Marilene Gathier

Aankondiging

Excursie Etty Hillesum en Geert Groote op 14 november

Zoals al in het programmaboekje van de Geertekerk is aangekondigd, vindt er op zaterdag 14 november een excursie plaats naar Deventer. Daar bezoeken we eerst het Etty Hillesum Centrum waar we een lezing over haar leven en denken krijgen en vervolgens de tentoonstelling bezoeken. De lunch gebruiken we in een restaurant aan de Brink. Daarna gaan we naar het Geert Groote Huis. Daar volgt een lezing over Geert Groote en de Moderne Devotie met ook bezoek aan de expositieruimte.

We vertrekken rond 10.00 uur vanaf Utrecht CS en zijn omstreeks 18.00 uur weer terug. Er kunnen 15 belangstellenden mee.

Begeleiding: Lense Lijzen

Kosten: ca. € 35,00 met Museumkaart en € 45,00 zonder Museumkaart; inclusief lunch en exclusief treinreis.

Informatie en opgave: tot 7 november bij Lense Lijzen, E: lenselijzen@gmail.com of T: 06 400 705 18

Overpeinzingen over zachtmoedigheid

Nelleke Wagenaar - Jansen (83)

Op mijn bureau staat al jaren een kaart van Loesje: *Ik ben een mens van vrees en moed*. Zacht past bij me, ik ben vriendelijk en empathisch, kan goed luisteren. Maar moedig, dat vind ik moeilijk.

Tussen zacht en moed zit vrees als een soort berg die ik moet overwinnen. Als ik voor een ander in de bres moet springen kan ik wel moedig zijn. Toen ik directeur was van een basisschool met veel buitenlandse kinderen kon ik vanuit mijn rol bijvoorbeeld gemakkelijk bij ouders voor passend vervolgonderwijs voor hun kinderen pleiten.

Maar voor mezelf iets bepleiten vind ik het allermoeilijkst. Die berg is heel hoog, maar wordt wel makkelijker naarmate ik ouder word. Nu de tijd dringt, wil ik meer zijn wie ik ben. Heel lang heb ik met een geheim geleefd waar ik niet voor durfde uitkomen. Toen ik al getrouwd was met Jan ontmoette ik een vrouw op wie ik verliefd werd. Als jong meisje had ik ook zulke gevoelens gehad, maar toen

begreep ik niet wat er gebeurde. Ik kon er met niemand over praten en had ook geen voorbeelden. Jan en ik zijn bij elkaar gebleven, we hielden van elkaar en hadden elkaar nodig, maar ik had ook de relatie met die vriendin. Het was mooi hoe we hier samen gedrieën mee om gingen. Maar weinig mensen wisten er van. Ik was er eenzaam mee en moest er 80 jaar voor worden om er de moed voor te vinden om erover te vertellen. Ik schreef het op in mijn levensverhaal, dat ik aanvankelijk alleen voor mezelf hield. Maar langzamerhand durfde ik het toch voorzichtig aan meer mensen te laten lezen. Het tonen van die kwetsbaarheid leidde tot mooie gesprekken en gaf verbinding. Ik ben er minder eenzaam door geworden.

Ik wil niet meer met geheimen leven. Toen ik drie jaar geleden vriend en later ook lid werd van de Geertekerk viel dat ook allemaal op zijn plaats. Direct voelde ik me thuis. Ik voel dat ik er mag zijn wie ik ben met alles

wat ik meebreng. Elke zondag ga ik naar de kerk. Het is alsof ik de kerkgang die ik uit mijn katholieke jeugd ken na 50 jaar moeiteloos weer in mijn levensritme opneem.

Lennart Stomp (29)

Als kind was ik een dromer, had veel fantasie en vond veel dingen spannend. Nu zie ik mijzelf wel als een zachtmoedige volwassene. Al lange tijd doe ik aan meditatie, voor mij een zachte kracht waarbij het gaat om naar binnen te kijken bij jezelf zonder oordeel. Ik kan me nog steeds weleens zorgen maken of angstig zijn. Als ik mediteer kijk ik dat recht in de ogen met aanvaarding, zelfcompassie en nieuwsgierigheid. Het vereist moed om bij jezelf naar binnen te kijken om te zien wat er allemaal in je speelt.

Muziek is ook zo'n zachte kracht voor mij. Ik speel piano en schrijf nummers die soms ook over mijzelf gaan. Ik beschrijf daarin mijn gevoelens, zorgen en angsten. Dat is spannend en vereist moed. Maar door mijn kwetsbaarheid te tonen in tekst en muziek kan ook verbinding ontstaan, omdat

mensen hun eigen gevoelens erin herkennen. Die zachtmoedigheid zet ik ook in, in mijn werk als humanistisch geestelijk verzorger. Ik ben opgeleid als geestelijk verzorger via een master humanistiek. Al tijdens mijn bachelor humanistiek sprak dit beroep mij aan, om mensen bij te staan vanuit de rust die ik in me heb. In het verpleeghuis kom ik in aanraking met moeilijke thema's van mensen die lijden en met existentiële vragen worstelen. Het vereist moed om daarmee om te gaan. Dit confronteert mij ook met mijn eigen existentiële vragen. Ik doe het zachtmoedig vanuit mijn hart en mijn gevoel. Niet alleen met woorden, maar ook met stiltes: bijvoorbeeld door bij iemand te zijn en iemands hand vast te houden.

Kitty van Beurden (62)

In het verleden liet ik als zachtmoedig mens wel over mij heen lopen. Ik ben meer geneigd altijd maar eerst aan de ander te denken en voor mezelf hard te zijn. Dat heeft me opgebroken. Ik werd er zelfs ziek van. Gaandeweg heb ik in mijn leven ontdekt dat ik ook voor mezelf zachtmoedig moet zijn en dat ik van daaruit best een vraag mag stellen. Zachtmoedig zijn is geen zwakte, maar juist een actieve vorm van kracht. In gesprek kies ik er dan ook voor om bewust ruimte te maken voor een ander, om eerst te begrijpen waarom mensen iets beweren in plaats van direct te oordelen. In deze tijd van verharding en polarisatie vraagt het wel moed om je uit te spreken. Met zachtmoedigheid

creëer je open deuren en verbinding om een gesprek aan te gaan. Daarin zou ik nog wel wat meer stoutmoedig willen zijn, wat meer durf en lef hebben.

In deze gepolariseerde en individualistische wereld vind ik het een uitdaging om zachtmoedig te blijven. Die zachte kracht ervaar ik als hoopgevend in de remonstrantse kerk. Twee jaar geleden kwam ik voor het eerst in de Geertekerk. Hier voel ik een enorme verbinding door geloof dat wij op zoveel verschillende manieren kunnen beleven. Hoewel ik het helemaal niet gewend was kom ik nu bijna elke zondag naar de kerk. In de gemeenschap voel ik me gehoord en gezien. En we hebben een leuke groep overgehouden uit de oriëntatiecursus.

Ommetje zachttheid

Een paar weken geleden besloot ik de Geertekerk eens binnen te stappen. Gewoon om te kijken: zou dit een plek voor mij kunnen zijn? Ik besloot om me echt even onder te dompelen en wekelijks aanwezig te zijn. Niet één keer komen en meteen een oordeel vormen, maar een tijdje iedere week gaan en ervaren wat er gebeurt. De eerste indrukken zijn goed. Zo schoof in de kerk meteen iemand naast me om een praatje te maken. Ik voelde meteen iets van gemeenschap.

Toen ik hoorde over het *Ommetje zachttheid*, dacht ik: dat past wel bij mij. Wandelen is voor mij sowieso een fijne manier om tot rust te komen. Na een lange werkdag helpt het me om mijn hoofd leeg te maken en de dag te verwerken. Daarbij heb ik één belangrijke regel: niet op mijn telefoon kijken. Sinds ik pas geleden verhuisd ben, heeft het wandelen me ook geholpen om mijn nieuwe wijk te leren kennen.

Toch vond ik het best spannend om voor het eerst met het Ommetje mee te lopen. Ik kende nog bijna niemand. Maar eigenlijk ging het vanzelf. Wandelen is een heel prettige manier om mensen te leren kennen. Je loopt naast elkaar, kijkt voor je uit en hoeft elkaar niet voortdurend aan te kijken. Daardoor ontstaan gesprekken bijna als vanzelf.

Wat me vooral bijbleef, was de rust van de groep. Ik merkte dat ik daar zelf ook rustig van werd. Ik hoefde niet ontzettend mijn best te doen om gehoord of gezien te worden. In mijn dagelijkse werk als beleidsadviseur is dat soms heel anders. Daar moet je je stem laten horen, scherp zijn, positie innemen. Tijdens het wandelen hoefde dat even niet. Voor we op pad gingen, luisterden we naar een tekst van Thomas Merton over zachtmoedigheid. Ook die bleef bij me hangen. Er sprak een bepaalde mildheid naar de wereld uit. Niet meteen oordelen. Niet alles direct in goed of fout verdelen. Dat hield me ook een spiegel voor: hoe ga ik zelf eigenlijk om met mijn oordelen over anderen?

Tegelijkertijd betekent zachtmoedigheid voor mij niet dat je alles maar moet laten gebeuren. Je mag ergens voor staan. Je mag passie voelen en stelling nemen. Tijdens de wandeling ontdekte ik ook dat dit soort *Ommetjes zachttheid* op verschillende plekken in Nederland worden gelopen. Dat vond ik mooi om te horen. Op allerlei plekken mensen die bewust vertragen, elkaar ontmoeten en met wat meer mildheid naar zichzelf en de wereld proberen te kijken.

Hannah Looyé

Zoektochten, over ruimte, traditie en nieuwe generaties

Gedurende de verplichte stage voor de opleiding aan het remonstrants seminarie heeft Eva Martens een werkplek op het Landelijk Bureau. Die stage vervult Eva in de Geertekerk. Met haar in gesprek wordt duidelijk dat zij al heel wat kerkelijke ervaring heeft. Via de toneelschool naar een studie theologie aan de universiteit van Nijmegen kwam ze terecht in pastorale functies. Over die zoektocht vertelt ze vanuit een sterke overtuiging dat kerk en geloof ruimte moeten bieden aan verschillende manieren van leven, liefhebben en geloven.

Jeugd

Openhartig deelt Eva haar familiegeschiedenis, opdat mensen zich er in kunnen herkennen en omdat er nog zoveel on gezegd is en familiegeheimen leven: “Mijn ouders waren beiden van katholieke huize. Mijn vader was, zoals dat voor een oudste zoon in een katholiek gezin gebruikelijk was, aan het seminarie gaan studeren. Daar ontdekte hij dat hij homoseksuele gevoelens had. Hij had relaties met mannen maar het bleek niet helemaal te kloppen. Hij raakte zich bewust van zijn bisexualiteit, wat in die tijd niet openlijk beleefd kon worden. Ook in homokringen was dat niet geaccepteerd. Het was een ware zoektocht voor hem. Toen hij mijn moeder ontmoette, waren zij gelukkig met elkaar. Maar na een aantal jaar ontdekte hij dat hij aids had, waar hij aan overleed toen ik tien jaar was en mijn broertje zes. Mijn ouders waren in het licht van het 2e Vaticaans Concilie voorstanders van een meer open kerk, gericht op oecumene. Als gezin gingen wij naar verschillende kerken, protestant, katholiek en ook remonstrants. Maar we maakten ook deel uit van de gemeenschap in het Brabantse dorp, waar de toen ongeneeslijke ziekte aids een taboe was. Mijn ouders moesten terughoudend zijn in het delen van informatie, ook om ons als jonge kinderen te beschermen. Het was een spannende en moeilijke tijd om daarmee te leven. Toen ik veertien was heeft mijn moeder de geschiedenis verteld. Als kind had ik wel gevoeld dat er iets was, het klopte niet helemaal. Achteraf denk ik dat die ervaring me ook gevoelig heeft gemaakt voor wat er gebeurt wanneer mensen niet volledig zichzelf kunnen zijn binnen een gemeenschap. Misschien is dat een van de redenen waarom ruimte voor diversiteit en verschil voor mij zo’n belangrijk thema is geworden.”

Impuls

De zoektocht van haar ouders maakte een onuitwisbare indruk op Eva. In de jaren 90 was het niet gemakkelijk om vanuit hun katholieke identiteit in de kerk een weg te vinden naar een breder perspectief op het gebied van diversiteit, liefde en seksualiteit. “Uiteindelijk heeft het mijn religieuze zoektocht een impuls gegeven. Als kind hield ik van theater en zo kwam ik op de toneelschool in Amsterdam.

Een heel mooie, maar ook zware opleiding. Toen ik na drie en een half jaar stopte, nam ik een half jaar de tijd om in Taizé op adem te komen. Daar ontdekte ik dat ik eigenlijk religieus getinte vragen had, zoals: waartoe leven wij? In Taizé vond ik mezelf langzaam terug. Het theater heb ik overigens nooit helemaal achter me gelaten. Juist het werken met verbeelding, lichaam en vorm neem ik mee in mijn pastorale en liturgische werk.”

Eva kende Taizé al omdat ze er eerder met haar ouders was geweest, voor wie het een plek was waar ze met hun religieuze vragen terecht konden. “Daar te zijn met de herinnering aan mijn vader voelde heel emotioneel en ook troostend. De ontmoetingen met mensen van over de hele wereld maakten veel indruk op me. En

Column

De stoute schoen

ik ontmoette er Remco, die later mijn man werd. Hij studeerde religiewetenschappen in Nijmegen. Gesprekken met hem maakten dat ik koos voor een studie theologie in Nijmegen. Het was een verademing dat de binnenkant daar werd gevoed. Het was een brede opleiding.”

Loopbaan

Na het afstuderen kreeg Eva een baan als studentenpastor. “Mijn theaterachtergrond kwam daar goed van pas. Eenvoudige theateroefeningen konden studenten helpen om niet alleen met het hoofd bezig te zijn, maar dat te verbinden met hart en handen. Later kwam ik als pastor in de Dominicuskerk in Amsterdam. In die gemeenschap ervaarde ik een wat oude hippiesfeer van vernieuwing, feminisme, bevrijdingstheologie.” Maar Eva wilde graag verder zoeken en maakte via Claartje Kruijff kennis met vrijzinnige christenen. En Rosaliene Israël (rector) tipte haar het remonstrants seminarie. “Voor die studie is een stage van drie maanden verplicht, terwijl ik toch al langere tijd kerkelijk werk heb gedaan. Ik moet nog ontdekken waar ik in de remonstrantse kerk kan landen. Onder andere daarvoor wil ik mijn stage in de Geertekerk benutten. Ook wil ik me graag bezig houden met de vraag hoe we nieuwe generaties in contact brengen met de traditie. Jongeren voelen zich aangetrokken tot deze stroming, onder meer vanwege de openheid naar diversiteit en inclusiviteit. Ik werk naast mijn studie als programmaleider bij Arminius. Ik voel me nog steeds schatplichtig aan die tak van de theologie. De generatie van mijn ouders heeft gestreden voor een kerk waarin ruimte kwam voor feminisme, bevrijding en vernieuwing. Die erfenis wil ik niet achter me laten, maar meenemen in de vragen van deze tijd. Vanuit die inspiratie zullen Arminius en de Geertekerk in mei 2027 samen een queer liefdesfestival vormgeven.”

Trudy Schreuder Goedheijt

Het gebeurt wel eens dat ik in een gezelschap zeg dat ik gelovig ben. Soms doen zich momenten voor die zich lenen voor zo'n onthulling: Ik geloof in het goddelijke dat mijn bestaan overstijgt, ik ga vol eerbied om met de christelijke traditie en maak deel uit van een gemeenschap die de hoop levend houdt. Niet met zoveel woorden, maar daar komt het ongeveer op neer. Voordat ik zoiets zeg ben ik me er van bewust dat er met verbazing op gereageerd kan worden: “Ik wist niet dat intelligente mensen ook nog kunnen geloven!” Ook bestaat de kans dat mensen vanuit vervormingen in hun eigen overtuigingen je in een beeld willen vangen: “In die straffende man op een wolk die een baard draagt?”

Socratisch

Het komt vaker voor dat dit voornemen tot een bekentenis besluiteloos om me heen blijft hangen om het vooral gezellig te houden. Gebeurt het, dan wekt het de ene keer nieuwsgierigheid op, een andere keer gaan gesprekspartners in op een dialoog over zin van geloven. Maar ten aanzien van de traditie blijft een zekere gereserveerdheid en ook afkeer. Toch vat ik soms de moed en begin het gesprek voorzichtig socratisch: hebben we allemaal niet iets waar we in geloven?

Als ik van mijn gesprekspartner hoor

dat hij atheïst is, deins ik voor zo'n klaarheid niet terug. Integendeel, het is een uitnodiging. Het kan goed doen om regelmatig terug te keren naar de twijfel. Ik hoop dan dat we ons gauw in een open dialoog bevinden: zoeken naar wat we niet weten en wat overblijft om te vermoeden, of wat we menen te weten.

“Probeer eens een tijdje zonder te leven”, stelt gemoedelijk mijn agnostische buurman voor.

“Het zal je bevalen het leven maar te nemen zoals het is.” Geen grote vragen aan de dag leggen en de werkelijkheid volgen zoals die zich aan je voordoet, meebewegen in het continuüm van de tijd en de trends in het oog houden. Je richten op dagelijks gemak en geluk.

Wie zoekt wie?

Maar toch, mijn grootste twijfel ligt hierin dat ik dat niet vol zal houden en dat er altijd wel weer een weg is waarlangs God mij vindt en van zijn bestaan op de hoogte brengt. En dat hij aan het werk gaat om de door jouw opgeworpen barrières te slechten.

Etty Hillesum schrijft in haar dagboek: ‘Als je een keer begonnen bent te wandelen met God, dan wandel je maar door; het hele leven is één uit wandelen gaan met God.’

Teade Walma

De Geertetafel

Pompoentajine met Marokkaanse kruiden, geroosterde wortelgroenten met broccoli, witte chocolade panna cotta... Zo maar een greep uit de recepten die Arie, Hanske, Maarten, Lennard en Carien geserveerd hebben op onze Geertetafel. Een initiatief dat heel goed heeft uitgepakt, want elke Geertetafel is volgeboekt. Hoe leuk is het dan ook om naast een vaste kern ook iedere keer weer nieuwe mensen, jong en wat ouder, maar allen jong van hart te mogen ontvangen! Onder leiding van de roulerende avondchef bestormen wij iedere maand een supermarkt om voor jullie, onze gasten, allemaal heerlijks in te slaan, vegetarisch en zo veel mogelijk biologisch.

Op de dag zelf gaan wij rond het middaguur aan de slag, blij als wij zijn met de professionele keuken van onze kerk.

Even later worden er lange tafels met stoelen klaargezet. Dat is even spierballenwerk. Dank aan het stoere tafeldekteam! Daarna wordt er feestelijk gedekt. En om 17.30 uur arriveren de eerste gasten. Om 18.00 uur start het drie-gangen diner. De kosten bedragen 7 euro per persoon. Rond 19.30 uur ronden wij af.

In principe vindt de Geertetafel elke tweede maandagavond van de maand plaats en

gemiddeld ontvangen wij veertig gasten, zowel uit de Geertekerk als uit de buurt.

Aanmelden voor het diner kan tot uiterlijk drie dagen van tevoren op geertetafel@geertekerk.nl.

Denk je nu: ik zou best mee willen helpen met dit mooie werk, leuk!! Gebruik dan ook dit mailadres.

Gezellig samen eten, wees hartelijk welkom. Het tafeldekteam, de kookploeg en allen die fantastisch helpen met afwassen... Met elkaar zorgen wij voor een heerlijke avond.

Carien van Gijn - Roeterink

... en een verhaal van een toevallig langslappende gast bij de zomerlunch

Op een ochtend in augustus werd ik vroeg wakker. Te vroeg, want er was iets dat me al een paar dagen bezighield. In mijn familie was iets ogenschijnlijk kleins voorgevallen waardoor ik me niet gezien voelde, en ik was niet erg tevreden over mijn reactie erop; het een versterkte het ander. En vandaag was mijn moeder jarig. Omdat een mooi cadeau altijd een stukje van de gever in zich heeft, wilde ik haar een verhaal geven waar ik deze

zomer per toeval op was gestuit en dat ik erg mooi vond. Het was niet meer te koop, maar tweedehands vond ik het. Van de eigenaar helaas nog geen reactie. De tijd drong, want ik had op het middaguur een afspraak. Mocht ik het mezelf niet wat makkelijker maken vanmorgen? Ik was ook al met zorgen opgezaagd die... nee, ik moest het vandaag geven, besloot ik. Het vooruitzicht gaf me meteen een beter gevoel. Nu was actie geboden! Ik kreeg reactie van de eigenaar en betaalde. Mijn ontbijt liet ik schieten. Ik sprong op de fiets en reed naar een ander deel van de stad. Bij een huis met afgebladderde kozijnen moest ik zijn. De deurbel was kapot, ik moest aankloppen. Een man met een gebruint gezicht en vriendelijk heldere ogen deed open. In zijn gebit ontbraken een paar tanden. Ik vertelde hem dat ik blij was dat ik het boekje nog kon ophalen en dat het een cadeau voor mijn moeder was. Bij wijze van verontschuldiging zei ik dat ik ook nog een ander cadeau had, maar dat dit verhaal, ook al kostte het maar een paar euro, me geraakt had. De man was even stil: "Vergeet die dure cadeaus", zei hij zacht, "dit is... zoveel meer waard."

Eenmaal thuis moest ik opschieten. Onderweg begon het zachtjes te regenen en ik realiseerde me dat ik te laat zou komen. Inmiddels begon ik ook te merken dat ik nog niets had gegeten. Bij de Geertekerk aangekomen waar we hadden afgesproken, stond mijn vriend te wachten en spreidde zijn armen om me te verwelkomen. "Kijk, de kerk is open, er is een lunch en... wij zijn uitgenodigd." Even later zat ik, nog wat beduusd, achter een kop dampende soep. Het was alsof de Voorzienigheid, het universum of hoe je het maar wilt noemen, wilde zeggen: "Kom maar, wees welkom, zo is het goed."

En voor wie nieuwsgierig is geworden raad ik van harte aan om het prachtige (kinder) verhaal *Ludmila, legende van Liechtenstein* van Paul Gallico te lezen, waarin hij beschrijft hoe een wonder zich kan manifesteren en hoe wonderlijk het alledaagse soms kan zijn.

Arwen Terlouw

Een ontruimingsoefening tijdens de dienst in de Geertekerk

Op zondag 23 augustus had vrijwel iedereen in de kerk meegekregen dat er een ontruimingsoefening zou plaatsvinden. Toch zorgde het brandalarm meteen voor massale onrust, veel mensen stonden direct op. De dienstdoende BHV-er (bedrijfshulpverlener) greep heel snel in: "Ga zitten en luister!" Meteen werden de taken onder andere aanwezige BHV-ers verdeeld: deuren openen, crèche ontruimen, route voor rolstoelen en rollators, begeleiding naar de ontruimingsroutes, opvangen op de verzamelplaats in het park, plein vrij houden en opvangen van de hulpdiensten. Daarna liepen alle aanwezigen rustig naar de aangewezen uitgang. Binnen vier minuten nadat het alarm afging, was de kerk leeg!

Steeds drukker in de Geertekerk

Daarom heeft de BHV-groep van de RGU een ontruimingsplan gemaakt om snel te kunnen handelen in geval van brand. Maar werkt dat wel in een volle kerk? Om dit te toetsen werd een ontruimingsoefening ge-

organiseerd tijdens een kerkdienst, op een onverwachts moment. En daarvan hebben we veel geleerd.

Zo bleek dat rolstoelen en rollators alleen via de zijdeur aan de zuidkant snel naar buiten kunnen. De beide andere uitgangen hebben een helling of trappen. Verzamelpunt is het plantsoen tegenover de kerk, zodat het plein vrij blijft voor brandweer en ambulance. Eenmaal uit de kerk mag niemand meer naar binnen en houden we de kinderen bij elkaar. Zo kunnen we zien of er niemand mist. De evaluatie zal ons nog veel meer leren, maar iedereen is het erover eens dat een dergelijke oefening tijdens de kerkdienst hoogstnoodzakelijk is. Zo kunnen we bij een onverhoopte calamiteit goed voor elkaar zorgen en veilig wegkomen.

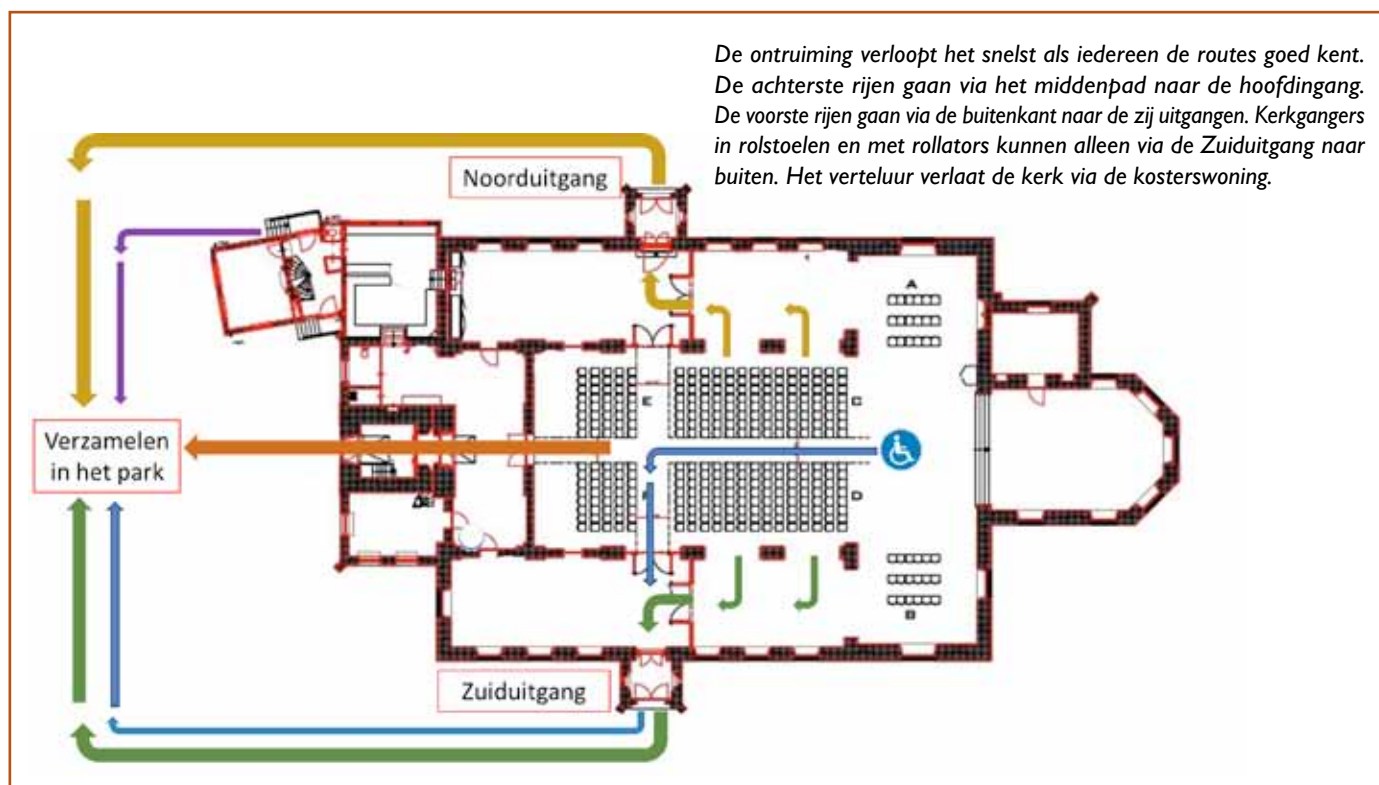
BHV-groep

De BHV-groep van de Geertekerk is een leuke, enthousiaste en betrokken groep mensen. Voornaamste taak tot nu toe was eerste hulp verlenen tijdens de diensten. Jaarlijks hebben we een training om onze

kennis en handelen op te frissen, op gebied van eerste hulp, reanimeren etc. We oefenen ook wat er moet gebeuren als er brand is. We zijn de kerk rond geweest om te weten waar de brandblussers en brandslangen hangen en waar de gaskraan en de wateraansluiting zijn. En nu, omdat de kerk steeds drukker wordt, zijn we bezig met een ontruimingsplan. Ook daarvoor hebben we training van een ervaren trainer. Marthe de Vries is betrokken bij de BHV-groep en Arie Noordermeer is voorzitter. Hij houdt contact met de kerkenraad.

In iedere dienst is een BHV-er aanwezig in de kerk, met het gele hesje. Bij verwachte drukte twee. De BHV-er van dienst neemt de leiding bij calamiteiten. Aanwijzingen van de BHV moeten dan worden opgevolgd. De BHV is belangrijk voor de veiligheid van ieder in de Geertekerk. Spreekt dit je aan, kom erbij!!

Alice van der Gaag,
Anet Nierstrasz-Gratama,
Onno van den Burg

De Geerte-app van Scipio

Volop in gebruik

In relatief korte tijd is de Geerte-app aardig ingeburgerd. Ruim de helft (365) van onze leden/vrienden gebruikt hem al. Geen gekke score, vindt de Opstartgroep. Hoeveel mensen als gast de app geladen hebben is ons niet bekend, wel dat er veel belangstelling voor is. Centraal in het beleidsplan van de RGU staat de wens om elkaar gemakkelijker te kunnen bereiken en te leren kennen. Daar kan de kerk-app aan bijdragen. Op de openingspagina staat de button Ledenlijst. In een handomdraai kun je daar elk lid, elke vriend(in) vinden. Met een eigen portretje en wat contactgegevens bij uitstek een instrument om elkaar te vinden.

Alle informatie bij de hand

Via de app kunnen we nieuws vanuit de gemeente verspreiden en in de agenda kunnen we laten zien wat op het programma staat. Wekelijks verschijnt de liturgie voor de zondagse kerkdienst met de mogelijkheid om te verbinden met de online weergave van de dienst. Alle uitgaven en publicaties van de gemeente zijn terug te vinden in de app, evenals preken die gehouden zijn. Ook belangrijke vergaderstukken zijn te raadplegen. Er zijn actuele berichten en aankondigingen. Onder *Wij gedenken* is vermeld wie overleden zijn. In de app is nagenoeg alle informatie over de RGU en de landelijke organisatie gebundeld en up to date. Goed om daarbij te vermelden dat allen die traditioneel de informatievoorziening verzorgen zoals websitebeheerders, Geertebriefredactie, samenstellers van de liturgie, opsteller van de Maandbrief en makers van het Programmaboekje in goed overleg samenwerken bij het samenstellen en bijhouden van de app.

Met de app op de telefoon (Android en Apple, zie QR-codes) heb je alle informatie bij de hand. Maar op tablet of computer/laptop is de app net zo gemakkelijk bereikbaar.

Ondersteuning bij gemeenschapsvorming

De ledenlijst blijkt de meest geraadpleegde module te zijn. Daar kun je een naam in typen, waarbij dan contactgegevens verschijnen en groepen waarvan iemand deel uitmaakt. Daarvoor moet in privacy instellingen bij zichtbaarheid profiel wel alle leden aangevinkt worden. Let wel: dat is iets anders dan openbaar. Want alléén leden en vrienden van de gemeente kunnen de ledenlijst inzien. Gastgebruikers van de app kunnen dat niet. Deze combinatie van algemene informatiebeschikbaarheid en afscherming van de ledengegevens maakte dat de kerkenraad voor deze app van Scipio koos.

Nog meer profijt kunnen we van de app hebben als iedereen ook een foto van zichzelf plaatst en enkele regels schrijft over zichzelf. Dan kunnen we elkaar gemakkelijker herkennen en aanspreken.

Voor downloaden van de app: QR codes (voor android en apple):

Nog ongebruikte mogelijkheden

De app biedt de mogelijkheid om je op te geven voor een gespreksgroep of activiteit via de knop aanmelden. De organisator krijgt dit te zien en bevestigt vervolgens je deelname. Binnen deze 'groepen' kan onderling informatie uitgewisseld worden en zijn deelnemers te benaderen.

De vaste actieve groepen kunnen volop profiteren van de communicatiekanalen die de app biedt, zoals uitnodigingen, agenda en stukken voor vergaderingen; deze zijn alleen toegankelijk en zichtbaar voor de leden van die groep.

Tal van mogelijkheden dus om het gemeentelven te bevorderen en te vergemakkelijken. Zoveel zelfs dat de Opstartgroep nog niet alle functies in de finesses kent. Als iedereen de app downloadt, gegevens invoert op de profielpagina en zorgt dat dit zichtbaar is dan kunnen we verder ontdekken welke mogelijkheden er nog meer zijn.

Namens de Opstartgroep, Fons van den Boogert

Hulp nodig?

Het is heel fijn dat we via onze eigen app elkaar gemakkelijker kunnen vinden. Zeker als iedereen de eigen pagina voorziet van een foto van zichzelf (dus niet van tuin of huisdier). We hopen dan ook dat steeds meer mensen de app gaan gebruiken en hun persoonlijke pagina naar eigen wens invullen mét foto. Heeft u geen idee hoe dat moet? Neem uw telefoon mee naar de kerk. Er zijn altijd mensen die u even kunnen helpen om het voor elkaar te krijgen.

Gebruiksvriendelijk en kostenbesparend collecteren

De digitale collecte voor diaconie en gemeente kennen we al enkele jaren en voorziet duidelijk in een behoefte. De collecteopbrengsten zijn zeer sterk gegroeid en inmiddels ontvangen wij meer dan de helft van de donaties digitaal. Er zijn nu drie verschillende manieren om digitaal te geven: via de Givt app, via Ideal/Wero en nu ook via onze Scipio Geertekerkapp. Al deze aanbieders rekenen transactiekosten van circa 35 cent per transactie, ofwel 5 tot 10% van de gemiddelde donatie.

Als enige biedt de Scipio app de mogelijkheid om een collecte tegood aan te maken voor meerdere weken/maanden. Hier worden alleen transactiekosten gerekend voor het opheffen van het tegood.

Je kunt een tegood aanmaken en een zelfgekozen bedrag per keer daarvan voor de collecte bestemmen. In de app wordt bijgehouden hoeveel je in een jaar hebt gedoneerd (makkelijk voor de belasting). Als je bijvoorbeeld een tegood aanmaakt van 50 euro, en daarvan tien keer een bijdrage van 5 euro doet, dan betaalt u slechts één keer 35 cent transactiekosten in plaats van tien keer, ofwel 0,7% in plaats van 7% van de totale donatie van 50 euro. Wij bevelen deze mogelijkheid daarom van harte aan.

Namens de kerkenraad:

Ineke Ludikhuize en Wouter-Jan Schouten

Instrumenten voor Ana, voor Mexico

Een paar jaar geleden vertelde Bert Bast in de Geertekerk dat zijn conservatoriumstudente Ana ervoor gezorgd had dat zijn vrouw Marian anderhalf jaar langer thuis had kunnen wonen. Inmiddels woont Marian al enige tijd in het Bartholomeus Gasthuis. Regelmatig komt ze in haar rolstoel naar de zondagse dienst in de Geertekerk.

Uit dankbaarheid wilde Bert graag instrumenten inzamelen voor Ana's muziekschool in Uruapan, Mexico. Een streek met enorme corruptie, bendes en criminaliteit. Met muziek kon zij kinderen en volwassenen ook de mooie kant van het leven laten leren kennen. Maar daarvoor had ze meer instrumenten nodig die ze kon uitlenen. Bert vroeg de gemeenschap van de Geertekerk om instrumenten te doneren die toch maar op zolder lagen. En dat lukte: van alle kanten kwamen aanmeldingen. Een piano, een vleugel, vele violen, een klarinet, fluiten en een trompet. De mooie verhalen van allen die wat inleverden, vulden ons met ontroering.

Na het professionele inpakwerk in kisten werden uiteindelijk drie grote kisten per boot richting Veracruz gezonden. De reis werd op de voet gevolgd en op de aangegeven datum kwamen de kisten daar aan. Maar toen begon de ellende. Door de lokale corruptie ging er heel veel fout. Verkeerde stempels, meneer Fortino (zijn naam deed al vermoeden) was voornamelijk geïnteresseerd in zaken voor zijn eigen portemonnee. Na heel veel geduld, blijven corresponderen en uiteindelijk hulp van lokale advocaten en de Nederlandse ambassade in Mexico-Stad, zijn de kisten na drie jaar toch aangekomen in Uruapan, in de muziekschool van Ana. Onderweg zijn de kisten wel open gemaakt, maar er is niets verdwenen.

De instrumenten gaan Ana helpen haar droom te verwezenlijken. In 2027 zal zij een groot concert organiseren waarbij deze instrumenten een hoofdrol krijgen. Bert Bast zal hierbij samen met de ambassadeur eregast zijn.

Ondanks dat dit project zo lang heeft geduurd, hebben we niet hoeven buigen voor corruptie. Dat heeft ons erin gesterkt dat de aanhouder wint. Namens Bert Bast en Ana Rosa Morfin Chavez nogmaals veel dank voor uw bijdragen.

Anne van den Hout

Diaconale geluiden en collectes

Actie Gaza

Ondanks het 'staakt-het-vuren' gaat het Israëlische geweld in Gaza door. Zeer schrijnend is de situatie van de Palestijnse kinderen. Het ontbreekt hen aan alles wat nodig is om gelukkig op te groeien, van medische zorg en voedsel tot scholing. Ze lopen gevaar om mishandeld, gearresteerd en gedood te worden. Daarom is er een schrijfactie georganiseerd, zowel in Utrecht als in Amsterdam. Op vier lange, witte doeken zijn de namen geschreven van de 21.637 Palestijnse kinderen die sinds oktober 2023 zijn gedood. Vanuit de diaconale commissie hebben we dit project gesteund met een donatie en hebben ook meegeschreven. De beschreven doeken van Utrecht en Amsterdam worden aan elkaar genaaid tot één lijkwade van 6 meter breed en 36 meter lang.

Het namendoek zal op zondag 18 oktober in een stille tocht door de stad worden gedragen. Daarna gaat het doek naar Amsterdam en andere steden. Met deze actie wordt opnieuw publieke en politieke aandacht gevraagd voor het geweld tegen Palestijnse kinderen en wordt de overheid opgeroepen al het mogelijke te doen om tegen dit onrecht in actie te komen. Om de diplomatieke en politieke druk op Israël te vergroten en de handels- en investeringsrelaties met het land te herzien.

Even voorstellen ... nieuwe diaconieleden

Marilene Gathier

Zo'n 2,5 jaar geleden belandde ik bij een dienst in de Geertekerk. Meteen voelde ik

me thuis in deze vrijzinnige gemeenschap waar men naar elkaar omziet. Al vrij snel werd ik vriend.

Ik heb een taalbureau (De Taalvraag) in Rotterdam waar nieuwkomers Nederlands leren, onder andere vluchtelingen. Hier heb ik geleerd: door tijd te investeren in kwetsbaren kan een talent vertienvoudigen. Tot maart 2026 heb ik ook in de gemeenteraad van Nieuwegein gezeten. Toen ik daarna wat meer tijd kreeg, wilde ik binnen de RGU mijn steentje bijdragen. Tijdens een oriënterend gesprek hoorde ik de speerpunten van de diaconale commissie: financiële hulp aan vluchtelingen, het bestrijden van armoede en werken aan een duurzame aarde. Precies drie belangrijke redenen waarom ik politiek actief werd. Binnen de RGU kan ik me nog beter inzetten voor wat of wie kwetsbaar is.

Alian de Jong

Sinds een jaar of twaalf kom ik in de Geertekerk, samen met man Ruud en zoon Laszlo. De

eerste jaren was Laszlo een dreumes en peuter die we tijdens de dienst zoet hielden met appeltjes: er was toen nog niet zo vaak crèche. We voelden en voelen ons thuis in de Geertekerk. Later sloot ik aan bij het groepje dat het verteluur begeleidde en werd centraal-contactlid voor de regio Woerden en omstreken, waar wij toen nog woonden. In 2022 ben ik gedoopt en in datzelfde jaar werden Ruud en ik ook lid van de remonstranten. Sinds onze verhuizing in 2024 naar Maarn stopte het centraal contactlid zijn, en Laszlo was inmiddels het verteluur ontgroeid.

Ik wilde me graag weer inzetten voor een onderdeel van onze gemeenschap en vind het fijn om dit te kunnen doen ook voor doelen buiten de Geertekerk-gemeenschap: de diaconie. Ik wil graag een verbindende factor zijn: binnen de gemeenschap die de Geertekerk is en tussen de Geertekerk en de bredere samenleving.

Bedankjes

Als diaconale commissie ontvangen wij regelmatig bedankjes van doelen die wij steunen. Die bedankjes zijn natuurlijk vooral voor allen die met bijdragen aan de collectes dit mogelijk maakten. In de afgelopen maanden betrof het:

Voedselbank Utrecht – Huis van Dominicus Utrecht – Schuldhulpmaatje Utrecht – De Tussenvoorziening Utrecht – OMDUW – Stichting Vrij – STEK – Stichting Exodus Nederland – Young Perspectives – Stichting Epafras Stichting Kerken & Gevangenen Utrecht – Serve the City Utrecht – Mantel van Sint Maarten – Stichting Present Utrecht – LHBTI+ Netwerk Rusland – Orchestre Partout – KIKA – Stichting Toevlucht Utrecht – Villa Vrede.

Gerichte collectes

De collectes voor komende tijd worden tijdig bekend gemaakt in de Geertekerk App.

*Namens de diaconale commissie,
Rutger Jan van der Gaag*

Bloemengroet voor St. Gertrudis

Op zaterdag 19 september jl. brachten enkele tientallen Geertekerkers, vergezeld van enkele vrienden van de oud-katholieke parochie, een bezoek aan de Collegiale Sint-Gertrudiskerk van Nijvel (België). Deze kerk vormde vroeger het hart van de abdij waar Gertrudis van Nijvel (626 - 659), de naamgeefster van onze Geertekerk, abdis is geweest en ook nog altijd begraven ligt. Namens de Geertekerk werd een bloemengroet gelegd bij de schrijn van Gertrudis. Ds. Marthe de Vries sprak enkele woorden over de betekenis van deze vrouw voor Utrecht. Vervolgens leidden gidsen ons twee uur lang rond door deze grootste romaanse kerk van Europa en vertelden ons tal van wettenswaardigheden. De excursie vond plaats in het kader van het 1400ste geboortjaar van Gertrudis en vanwege het feit dat de Remonstranten 70 jaar geleden hun intrek namen in de Geertekerk.

Arie Noordermeer

Interviews contactleden

Contactleden fungeren als cement binnen onze snel groeiende gemeenschap. Ze kunnen de weg wijzen binnen de RGU en gemeenteleden met elkaar in contact brengen. Zo vertelde Nel Moen in de vorige Geertebrief: 'Ooit heb ik een weduwnaar en een weduwe voorgesteld om samen een kopje thee te drinken.'

Deze keer geen interview, maar een oproep: Vind je het leuk om als contactlid te delen van je ervaringen? En zo ook anderen te inspireren? Neem dan contact op met Marilene Gathier.

Uitbreiding van de commissie

We vroegen in de vorige Geertebrief om nieuwe leden voor onze commissie. Ook op de Startzondag stonden wij er met die vraag. Van twee personen kregen wij een positieve reactie. We zijn blij dat Wendela Schenk en Nancy Lont onze commissie komen versterken.

Zorg voor de mantelzorger

Goed voor jezelf zorgen, terwijl je zorg hebt voor dierbaren. Dat dilemma is voor veel mantelzorgers herkenbaar. Hoe bewaar je dat evenwicht? Welke hulp kun je daarbij gebruiken en wat kunnen wij als kerkelijke gemeenschap daarin betekenen?

Oud-predikant van de Geertekerk, Florus Kruijne zal daarover spreken.

Plaats: Geertekerk

Datum: zondag 8 november, 12.00 - 14.00 uur

Kosten: geen

Inlichtingen/opgave:

contactwerk@geertekerk.nl (graag voor 1 november)

De bijeenkomst is inclusief eenvoudige lunch en bestemd voor contactleden, leden van de diaconie of kerkenraad en voor iedereen die zich in het thema herkent.

Namens de commissie contactwerk, Marilene Gathier

Bijeenkomst

Verslag van studieverlof van Lense Lijzen

Wat heb je tijdens je studieverlof gedaan? Die vraag werd mij de afgelopen tijd vaak gesteld. Op dinsdag 10 november zal ik daarop een antwoord geven en verslag doen van mijn speurtocht naar de remonstranten in de Vroege Verlichting, de periode rond ca. 1700. Van deze kleine groep eigenzinnige

christenen was de Zwitserse remonstrant Jean le Clerc de leidende figuur. Zij bleken steeds te moeten bevechten om vragen te stellen over bijbelse waarheden en waarden als vrijheid en verdraagzaamheid. Openbare ambten mochten ze niet bekleden en qua leer waren ze in veler ogen lichtzinnig. Toch

hadden ze ook gezag, zoals Jean le Clerc en Philippus van Limborch, voortrekkers in het debat over modern geloven.

Ook hoop ik iets te vertellen over mijn reis naar Zuid-Afrika.

Iedereen is op dinsdag 10 november van harte welkom in de Zuid Foyer, aanvang 19.30 uur.

Ga mee terug naar het jaar nul!

Rebus

Welke zin is hier verstopt?

GA

S=E

T +

B=E

H=N

P=H

Oplossing: _____

Data om alvast in je agenda te zetten!

★ **Adventskransen maken**
Zaterdag 29 november

Samen creatief aan de slag en zo toelevens naar Kerst.

★ **Kerstspel 'De Tijdreizigers'**

In december gaan we letterlijk op reis door de tijd.

- Oefenen: 13 en 20 december
- Kerstspel: 24 december

★ **'Musical in 1 dag'**

Na het succes van de musical Mozes wordt er op zaterdag 13 maart een 'musical in 1 dag' georganiseerd door verschillende Utrechtse kerken. In 2028 volgt dan weer een nieuwe versie van de musical Mozes. Wil je hier meer over weten?

Zoek even contact met Gerard van den Berg.

Wat hadden we een mooie start van het nieuwe seizoen met de familiedag in het Gagelbos...

“Kan je als ouders eigenlijk je kind ook naar de crèche en het Verteluur brengen, als je zelf niet naar de kerk gaat?”

— Julie —

Antwoord rebus: Ga mee terug naar het jaar 0

JONG RGU

Tijdreizen met de Geertekerk!

Even voorstellen:

Riva (12)

Wie ben jij?

Ik ben Riva, 12 jaar. Ik ben net begonnen op het Waldorf Utrecht. In mijn vrije tijd voetbal ik en zit ik op zangles.

Hoe ben jij bij de Geertekerk terechtgekomen?

Ik ga al heel lang met mijn moeder mee naar de Geertekerk. Eerst ging ik altijd naar het Verteluur, vanaf dit jaar naar de Klub! Ik vind dat er veel leuke mensen in de kerk zijn. Er zijn bijvoorbeeld een paar vrouwen die altijd heel aardig zijn en vragen aan me stellen. Dat vind ik fijn.

En... heb je al een beetje zin in de Klub?

Ik weet nog niet zo goed wat ik ervan moet verwachten. Ik heb het programma al wel bekeken. Vooral olieballen bakken en die naar daklozen brengen spreekt me aan.

Welk boek moeten we volgens jou echt eens lezen?

De brieven van Mia van Rose Stories. Ik heb het net uit. Het gaat over een meisje dat in een asielzoekerscentrum woont. Voor er een opdracht van school moet ze schoonmaken bij een man. Samen beleven ze allerlei avonturen. Ondertussen probeert ze erachter te komen waarom Mia tijdens de Tweede Wereldoorlog allemaal brieven aan hem heeft geschreven. Ik vond het een heel mooi verhaal.

En aan wie geef jij het stokje door?

Aan Lise!

Zachtmoedig – wat is dat eigenlijk?

Voor mij zitten er twee woorden in: zacht en moedig. Dat je zachtaardig bent voor andere mensen en voor hen opkomt, maar óók voor jezelf.

Wanneer moest jij zelf moedig zijn?

Toen ik voor het eerst van mijn leven een voetbalwedstrijd speelde. Dat vond ik heel spannend! Ik sprak mezelf moed in en zei tegen mezelf: ik kan dit gewoon.

Stel dat je één vraag over de Geertekerk mocht stellen...

Dan zou ik willen weten door wie de kerk eigenlijk gebouwd is. En hoe de mensen die de kerk bouwden vroeger leefden.

€1.000 voor KiKa!

Weten jullie nog? In juni kozen de kinderen van het Verteluur zelf het collectiedoel: KiKa. En met succes! De collecte bracht €784,- op en de diaconie maakte daar €1.000,- van. Het geld is inmiddels overgemaakt. **Wat een mooi resultaat!**

KiKa
kinderen
kankervrij

Gonnie Groustra – Nieuwenhuijzen

Het oudkatholieke doktersgezin in Alphen aan de Rijn waarin Hillegonde Margaretha Nieuwenhuijzen als jongste geboren werd, heeft haar gestempeld. Zij ging de verpleging in, in de voetsporen van haar vader, met wie zij een sterke band had.

Het was vooral echter de hoge morele standaard die zij van huis uit had meegekregen die in haar leven doorwerkte. Gonnie was zeer bevlogen en betrokken bij onrecht en vrede. Vol vuur verdedigde ze de zaken waar zij voor stond: anti-kernwapens, anti-apartheid en in de laatste jaren fel voor de Palestijnen. Het was ook niet voor niets dat zij in de Geertekerk jaren actief was in de diaconie.

Zij trouwde met Ab Groustra en samen kregen zij vier kinderen. Tot haar grote verdriet verloor zij enkele jaren geleden twee van hen vlak na elkaar. Een gemis dat diep ingreep.

Samen met Ab sloot ze zich aan bij de remonstranten. Eerst in Haarlem en Dordrecht en later in de Geertekerk. Maar iets van haar oudkatholieke achtergrond bleef in haar religiositeit; gevoel voor rituelen, een vanzelfsprekend Godsbeeld, geloof in de genade.

Ze genoot van de diensten, kwam trouw, maar toen zij fysiek niet meer kon komen, was ze intens blij met de digitale mogelijkheden. Ze bleef nauw betrokken bij het wel en wee van de gemeente, gaf ook graag haar mening. Gonnie bleef actief met haar eigen geloof bezig, dat in de loop van de tijd steeds meer

verzachtte. Ze moest afscheid nemen van haar religieuze zekerheden. Niet alleen om iets te verliezen, maar ook om te merken dat het anders aanwezig is: een nauwelijks merkbare vlaag die langs je wangen strijkt. Zoals het zonlicht, waar ze zich zo graag in koesterde, je gezicht verwarmt.

Zaterdagavond 15 augustus, ze had 's middags nog gewandeld, overleed Gonnie onverwachts en snel. Ze is 95 jaar geworden.

Marthe de Vries

Teun van Dorp

Op 15 september is Teun van Dorp op 83 jarige leeftijd overleden. Jarenlang heeft Teun onze groep remonstranten in de regio West Betuwe gecoördineerd, samen met zijn goede vriendin Betty Koster.

Van oudsher werd deze groep de autonome werkgroep West Betuwe genoemd. Omdat deze regio onder de paraplu valt van onze Geertekerk in Utrecht werd Teun meermaals uitgenodigd om als coördinator van deze regio af en toe bij de kerkenraad in Utrecht aan te schuiven, waarvoor hij vervolgens vriendelijk doch beslist bedankte. Het woord autonoom, zelfsturend was hem lief en dat hield hij graag zo. Teun ging graag zijn eigen weg.

Van gereformeerde huize heeft hij zijn eigen kinderen in hetzelfde geloofsstramien opgevoed. Teun hield van houvast en was volgens zijn kinderen een gewoontedier. En toch – of beter gezegd: en ook – heeft Teun een opmerkelijke geloofsgang gemaakt van

een strakker gereformeerd kader naar de remonstrantse kerk waarin dogma's geen rol hebben. Waar je op een eigen manier mag geloven. Die vrijheid om zelf te mogen ervaren en ook voor hem als academicus om zelf te mogen denken, is Teun gaan koesteren. Houvast en avontuur: het zijn twee woorden die volgens zijn kinderen bij zijn leven en zijn geloofsleven pasten.

Voorzitter van onze kerkenraad, Ineke Ludikhuize, memoreerde hoe Teun vroeger stukjes schreef voor de West-Betuwe in Kerk en Wereld. "Iedereen zag daar naar uit, want hij schreef vaker over het weer en over dingen waar stadsmensen zoals ik geen benul van hadden en al helemaal niet in een kerkblad verwachtten."

De twee woorden die door verschillende mensen uit de West-Betuwe werden genoemd waren Teuns blijmoedigheid en zijn veerkracht.

Toen Teun begon te lijden aan dementie en zijn kinderen hun zorgen over hem met hem deelden heeft hij samen met hen besloten dat het niet meer ging zo. Hij verliet zijn geliefde huis en tuin in Geldermalsen om te gaan wonen in het Gastenhuis iets verderop. Hij heeft daar goede laatste levensjaren van bloei gekend.

Teun was in staat om te buigen voor het leven, om mee te bewegen. Hij nam zijn verlies toen hij steeds meer van zijn vrijheid moest inleveren. Op een elegante manier heeft hij daarmee zichzelf geholpen om het leven te kunnen blijven ontvangen als een geschenk, dwars door moeilijkheden heen.

Teun was ervan overtuigd dat hij zijn geliefde vrouw Agnes zou weerzien. Het was zijn geloof en zijn diepste verlangen. Bidden we samen woorden die Teun zelf had uitgezocht voor op zijn rouwkaart uit Psalm 63:

*Waar zich uw vleugels breed ontvouwen
zing ik mij van mijn zorgen vrij.
Mijn ziel, God, is U zeer nabij.
Door Uw hand word ik vastgehouden.*

Dat Teun mag rusten in vrede, dat hij, samen met zijn Agnes, mag staan in Licht.

Claartje Kruijff

Een tragedie in slow-motion

Impressie van de klimaatmars op 12 september

Een tragedie in slow-motion noemt theatermaker Anoeke Nuyens de klimaatcrisis – het past niet in het archetypische heldenverhaal waar we als mensen zo van houden: een nietsvermoedende hoofdpersoon die ontdekt dat hij/zij een roeping heeft en na een intense reeks tegenslagen er dan toch in slaagt de wereld te redden. Het klimaatverhaal is helaas veel minder sexy. Een optelsom van talloze kleine keuzes, belangen, macht en machteloosheid, kortetermijn denken en vingerwijzen. Een mondiaal systeem falen waarbij

goed en kwaad niet altijd zwart-wit zijn. Er is helaas geen held die het voor ons gaat oplossen in een episch eindgevecht.

40 duizend mensen realiseerden zich echter op 12 september dat ze geen consument zijn, maar burger en verzamelden op de Dam. Heeft het zin? Niemand kan het zeggen, maar we wilden niet stil blijven. En het is de moeite waard om te horen wat er gezegd werd – er worden doemscenario's geschetst, maar er is ook genoeg hoopvol te zien en te horen, vaak met een prettige dosis humor.

Het probleem:

De aarde brandt

Ik ben al heet genoeg van mezelf

Dit zou een hot topic moeten zijn

De oorzaken:

Oil=war, green=peace

Money fuels fire

De oproep:

Holey moley, stop met die olie

Zon en wind hoeven niet door de straat van Hormuz

Stop fossiel – de crisis is nu

Stop de uitstoot van loze beloften

System change not climate change

De verbroedering:

The oceans are rising but so are we

Climate justice now!

Ecology without class struggle is just gardening

Wij zijn met meer!

Demonstreren? Nee joh, ik maak alleen reclame voor mensenrechten

Geen hoogdravende kreten, maar duidelijke, bescheiden, menselijke taal. Wie kan het daar nou niet mee eens zijn? Schrijver en journalist Babah Tarawally verwoordde het tijdens zijn prachtige toespraak simpel maar doeltreffend: 'Ik ben omdat wij zijn'. Je bestaat niet dankzij je denken, je rijkdom, je koopkracht of je succes, maar dankzij de ander. Daar kan onze regering wat mij betreft nog wat van leren... En gelukkig hoeft het niet alleen maar een zuur, negatief verhaal te zijn over krimp, opoffering en nee-zeggen. Het is vooral een verschuiving van onze aandacht naar wat echt belangrijk is – en dat is juist heel fijn.

Met een groepje Geertekerkers liepen we mee tijdens deze klimaatmars. Voor deze en toekomstige (klimaat)marsen maakte ik een groep in de Scipio kerkapp. Loop je al vaker mee, zou je dat een keer willen doen of wil je het vanuit huis meebeleven – in deze groep kunnen we berichtjes, foto's en plannen met elkaar delen (bijv. samen reizen). Naast dat actie voeren belangrijk is, is het ook erg gezellig en motiverend om samen mee te maken!

Pieter Bons

Met soms een vleugje moraliteit erbij:

Heb ik dan geen toekomst?

Neem ons mee, wereld!

Ik wil een leefbare planeet in het basispakket

Respect your mother (earth)

Make earth great again

Luid niet meer de nooddek over het klimaat maar laat zien hoe gezellig een duurzame wereld zou zijn.

Aankondiging

Stamppottendialoog 17 november

Ook dit jaar organiseert de Geertekerk weer de jaarlijkse Stamppottendialoog. Deze traditie ontstond uit de contacten met de Omar al Farouk Moskee. Inmiddels mogen we ons verheugen op een brede deelname vanuit vele andere levensbeschouwelijke gemeenschappen, waaronder de Liberaal Joodse Gemeente Utrecht.

De maaltijd wordt gevolgd door een inleiding en gesprekken aan tafel. Het thema is deze keer: Hoe kan ik vanuit mijn gemeenschap concreet bijdragen aan beter met elkaar samenleven? Net zo belangrijk is natuurlijk de onderlinge ontmoeting.

De bijeenkomst vindt plaats op dinsdag 17 november van 19.00 tot 21.30 uur in de Geertekerk. Inloop vanaf 18.30 uur.

Wij nodigen u van harte uit hierbij aanwezig te zijn. Vooraf opgeven is nodig en kan via trharkema@gmail.com.

PS: we streven naar een (min of meer) evenredige deelname vanuit de diverse gezindten. Dit kan betekenen dat er niet voor iedere belangstellende plaats is.

*Tom Harkema, voorzitter werkgroep
maatschappelijke dialoog*

Bijeenkomsten

Cursus voor jonge ouders 'Als je partner niet naar de kerk gaat'

Woensdagavond 18 november 2026 en donderdagavond 11 maart 2027.

LET OP: data zijn gewijzigd.

20.00 – 22.00 uur, Bovenzaal, Geertekerk

Vanuit de groep ouders rond verteluur en crèche kwam het verzoek om een tweetal avonden te organiseren voor ouders van wie de partner niets met kerk en geloof heeft. Hoe vind je daarin je weg en hoe doe je dat dan met de opvoeding van je kinderen? Wat wil je ze meegeven? Waarin kun je je met je partner vinden?

De cursus wordt geleid door Marthe de Vries. Opgave: marthedevries@dds.nl

70 jaar remonstranten in de Geertekerk

Op zondag 29 november vieren we in een feestelijke dienst dat zeventig jaar geleden de herstelde Geertekerk in gebruik werd genomen als het nieuwe huis van de Remonstrantse Gemeente Utrecht. Een plek die voor zovelen zo dierbaar is geworden. Een huis om stil te staan, stil te worden, om te schuilen, om te rouwen en om te viëren. De kerk zelf kent een bewogen geschiedenis en heeft grootmoedig onderdak geboden aan vele gelovigen, van katholiek tot protestant. Maar zij is ook een tijdelijk thuis geweest voor vermoeide soldaten en ontheemde Veenendalers.

Aan het einde van de dienst zal het boekje gepresenteerd worden met zeventig teksten die Geertekerkers inspireren.

Aansluitend is er een feestelijke voorstelling voor alle vrijwilligers die in onze kerk actief zijn. Van koster tot bloemenschikker tot collectant en Geertebrief-vouwer. Zonder al die grote en kleine taken die vervuld worden, zou onze gemeente niet draaien. Wij zijn blij en dankbaar met een groep van zo'n tweehonderd actieve vrijwilligers.

Gemeentelid Elja Algra geeft met haar groep een vertel- en muziekvoorstelling over het beroemde boek van Antoine de Saint Exupéry, De kleine prins.

Alle vrijwilligers zijn van harte uitgenodigd.

Opgave bij RGU@geertekerk.nl

Schrijfactie Amnesty International 15 november

Lesotho

Op 5 september j.l. werd journalist en mensenrechtenactivist Kananelo Boloetse uit Maseru, de hoofdstad van Lesotho, ontvoerd, mishandeld en ondervraagd over zijn werk. Hij werd met de dood bedreigd

als hij over de ontvoering zou praten en zwaar gewond achtergelaten 24 km van zijn huis. Hoewel hij aangifte heeft gedaan, zijn de ontvoerders niet gepakt en loopt hij nog steeds het risico opnieuw te worden aangevallen.

Met deze schrijfactie dringen we bij de prime minister van het koninkrijk Lesotho aan Kananelo Boloetse te beschermen en onafhankelijk onderzoek te doen naar de ontvoering en de zware mishandeling en ervoor te zorgen dat de daders worden opgepakt en veroordeeld.

Werkgroep Amnesty International

Oproep

Werkgroep voor Vrede en Recht zoekt versterking

De werkgroep kan wel wat versterking gebruiken. Op korte termijn zouden we ook geholpen zijn met iemand die wat kleine praktische taken wil vervullen, zoals ervoor zorgen dat berichten tijdig bij de juiste kanalen komen. Als je niet veel tijd hebt, maar wel alert bent, mail dan naar Elja Algra sp137977@telfort.nl of Iris Wevers i.m.wevers@planet.nl.

Autodienst

Wie zelf niet zo gemakkelijk naar de kerkdienst kan komen, kan gebruik maken van de autodienst.

Dat voorziet in een behoefte. Verschillende mensen maken daar regelmatig gebruik van.

Wie de autodienst wil inschakelen kan uiterlijk vrijdag 12.00 uur contact met mij opnemen door een mailtje te sturen naar judithmoesman@gmail.com of te bellen naar 030 7851019. Ik zal u dan in contact brengen met een chauffeur.

Per keer vragen we een kleine vergoeding: € 3 binnen de stad en € 5 als u buiten Utrecht woont. Als dat bezwaarlijk voor u is dan vinden we daar een oplossing voor. Laat u daar dus niet door weerhouden om de autodienst in te schakelen!

*Judith Fournier-Moesman,
coördinator autodienst*

Adressen en colofon

Remonstrantse Gemeente Utrecht

Geertekerk, Geertekerkhof 23
3511 XC Utrecht
E: rgu@geertekerk.nl
website: www.geertekerk.nl
banknr. NL36 TRIO 0379 5217 84
t.n.v. Remonstrantse Gemeente Utrecht
Kerkelijk bureau in de Geertekerk
T: 030 2340198

Predikanten

Meer informatie op www.geertekerk.nl/predikanten

Ds. Marthe de Vries

werkdagen: maandag t/m donderdag
E: marthedevries@dds.nl
T: 06 22325913 (voor contact graag voicemail inspreken)

Ds. Claartje Kruijff

werkdagen: dinsdag t/m donderdag
E: claartjekruijff@ziggo.nl
T: 06 41526666 (voor contact graag mailen of voicemail inspreken)

Ds. Lense Lijzen

werkdagen: dinsdag t/m vrijdag;
E: lenselijzen@gmail.com
T: 06 40070518 (voor contact graag mailen of voicemail inspreken)

Vertrouwenscontactpersonen

E: vertrouwenscontactpersonen@geertekerk.nl
Marieke Fonk T: 06 40845708
Piet van Leeuwen T: 06 10126466

Contactwerk

Marilene Gathier, Anke van Maanen
E: contactwerk@geertekerk.nl

Diaconale Commissie

Rutger-Jan van der Gaag en
Wouter Klootwijk
E: diaconie@geertekerk.nl
banknr. NL69TRIO0379701804
t.n.v. Penningmeester Diaconale
Commissie RGU

Redactie Geertebrief

Barbara Schouten, Gerard van den Berg,
Jan van Aller, Laura Wienen, Teade Walma
en Maaike Hoffer (correctie).
Eindredactie: Trudy Schreuder Goedheijt
E: redactie@geertekerk.nl
Lay-Out: Jos Verdegaaal

**Kopijsluitings- en verschijndatum
staan op pag 2**

Kerkdiensten

Remonstrantse Gemeente Utrecht

Geertekerk, Geertekerkhof 23

Aanvang om 10.30 uur

- zo 25 okt ds. Marthe de Vries
- zo 1 nov ds. Marthe de Vries, ds. Lense Lijzen, ds. Claartje Kruijff
herdenking van overledenen
kamerkoor
crèche en verteluur
- zo 8 nov ds. Marthe de Vries
- zo 15 nov ds. Lense Lijzen
crèche en verteluur
- zo 22 nov ds. Claartje Kruijff
- zo 29 nov 1e advent, ds. Marthe de Vries
cantorij
crèche en verteluur
- zo 6 dec 2e advent, ds. Claartje Kruijff
- zo 13 dec 3e advent, ds. Lense Lijzen en Eva Martens
woord en tafel
crèche en verteluur

De zondagochtenddiensten in de Geertekerk zijn online mee te beleven via <https://live.geertekerk.nl>.

Taizédienst

Tweede zondag van de maand van 19.00 tot 19.45 uur: 8 november en 13 december

Stille kerk

Derde zondag van de maand van 19.30 tot 20.15 uur: 15 november

Remonstranten West-Betuwe

Evangelisch Lutherse Kerk, Achterstraat 2-4, Culemborg

Aanvang om 10.30 uur

- zo 1 nov ds. Christien van Harten
herdenking van overledenen
- zo 6 dec 2e advent, ds. Marthe de Vries

Remonstranten Schoonhoven

Kruispoortstraat 8, Schoonhoven

Aanvang om 10.00 uur

- zo 22 nov ds. Lense Lijzen
herdenking van overledenen

Bij de diensten

1 november: In deze dienst herdenken we in de Geertekerk de mensen die in het afgelopen jaar zijn overleden. De namen van leden en vrienden worden genoemd en er is gelegenheid om voor hen een kaarsje aan te steken. Ook is er ruimte om van andere dierbaren de naam te laten noemen en een lichtje te ontsteken.

1 november om 19.30u: In het teken van herdenken wordt Bach-cantate BWV 38, 'Aus tiefer Not schrei ich zu dir' uitgevoerd. Tamar Brüggemann verzorgt de inleiding. Voorafgaand kan een kaars voor een dierbare aangestoken worden.

2 november: Allerzielen, herdenken van overledenen. De kerk is vanaf 17.00u open voor iedereen die een kaarsje wil aansteken. De cantorij zingt Taizé-liederen vanaf 19.30u.

15 november: In deze dienst zullen Marilene Gathier en Alian de Jong worden bevestigd tot lid van de diaconale commissie. Leidraad

zal een gedeelte zijn uit Kolossenzen 3, 'kleed u in de liefde'.

Thema in de Adventsweken

Leidend thema van deze weken is 'grootmoedig'. Grootmoedigheid schept ruimte naar de ander en naar jezelf. Het kan betekenen dat je iets moet opgeven, over iets heen moet stappen, maar ook dat je open en ontvankelijk wilt zijn. En dat is toch het pad waar we op weg naar Kerstmis op willen wandelen! Naast de grootmoedigheid van het gebouw gaan enkele oudtestamentische figuren ons in de komende zondagse diensten voor.

29 november – eerste advent: Op deze 70e verjaardag van de remonstrantse bewoning van de Geertekerk staat de grootmoedigheid van het gebouw centraal. Leidende verzen zijn psalm 84 en Johannes 14: 1-2: 'In

het huis van mijn Vader zijn veel kamers'. (Zie ook p. 22)

6 december – tweede advent: In de reeks over 'grootmoedig zijn' staat in deze dienst het verhaal van David en Goliath centraal, te vinden in het boek 1 Samuël.

13 december – derde advent: Onze stagiaire Eva Martens houdt haar proefviering, onderdeel van haar seminarieopleiding. We horen over de grootmoedige Ruth, die meetrekt naar het land van haar schoonmoeder. Na afloop van de dienst is er een nabespreking waarbij gemeenteleden van harte welkom zijn.

20 december – vierde advent: Als er iemand grootmoedig over zijn schaduw heen stapt, is het Esau wel. Zijn broer Jakob heeft hem zijn eerstgeboorterecht ontfutseld, maar het ergste is dat hij hun vader heeft bedrogen en de zegen, bestemd voor Esau, heeft gestolen. Toch sluit Esau zijn broer Jakob, als ze elkaar weer ontmoeten, grootmoedig in de armen.